

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

11 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Moraru,
judecătorii – Iuliana Oprea și Maria Ghervas,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2015, declarat de avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpatului

Cîrlig Andrei Alexei, născut la 22 octombrie 1981, originar or. Bender, și locuitor s. Chircăiești, r-nul Căușeni,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.09.2010 - 20.12.2010;

Instanța de apel: 09.02. - 02.03.2011;

Instanța de recurs: 16.11.2011- 21.02.2012;

Instanța de apel: 26.03. - 19.06.2012;

Instanța de recurs: 15.11.2012- 29.01.2013;

Instanța de apel: 14.03. - 27.06.2013;

Instanța de recurs: 29.10.2013- 25.03.2014;

Instanța de apel: 25.06.2014 - 24.04.2015;

Instanța de recurs: 15.07.- 11.11.2015.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni din 20 decembrie 2010, procesul penal intentat în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, în privința lui A. Cîrlig, a fost încetat, în legătură cu împăcarea părților.

În fapt, prima instanță a constatat, că A. Cîrlig, la 27.12.2009, aproximativ la ora 19⁰⁰, a venit în oșpeție la vecinul său, Sandu Anatolie, locuitor al s. Chircăiești, r-nul Căușeni, avînd cu sine o sticlă cu vin, unde împreună cu A. Grecu și I. Untu, au servit vin.

Între A. Cîrlig și A. Sandu, care erau în stare de ebrietate alcoolică, s-a iscat o ceartă, care s-a soldat cu bătaie.

Ulterior, aplicîndu-și lovituri reciproc cu pumnii peste față, A. Sandu, care nu avea un picior, a căzut jos de pe pat, iar în urma căderii a primit leziuni corporale în zona cutiei toracice, în rezultatul cărora a decedat.

2. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Apelantul a invocat, că prima instanță eronat a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, deoarece în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit cu certitudine intenția acestuia de a provoca victimei vătămări intenționate grave a integrității corporale, periculoase pentru viață, aplicându-i multiple lovituri peste diferite părți ale corpului, profitând de starea de neputință a acestuia condiționată de handicap.

Mai mult, prima instanță a încetat procesul penal din motivul împăcării părților, dar nu a ținut cont de faptul că împăcarea este personală și, ca urmare, de acest drept nu poate să dispună succesorul părții vătămate.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 02 martie 2011, apelul a fost admis, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre prin care, A. Cîrlig a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Instanța de apel a reținut, că probele administrate dovedesc integral vina inculpatului în săvîrșirea infracțiunii de vătămare intenționată gravă a integrității corporale, periculoasă pentru viață, care a provocat decesul victimei, și acțiunile inculpatului A. Cîrlig se încadrează în prevederile alin. (4) art.151 Cod penal.

4. Avocatul Dumitru Pălărie în numele inculpatului, a contestat cu recurs decizia, solicitînd casarea acesteia cu menținerea sentinței fără modificări.

Recurentul a specificat, că decizia instanței de apel este fondată pe dubii și presupuneri.

5. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 februarie 2012, a fost admis recursul și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a relevat, că modalitatea de motivare a soluției în speță, fără audierea inculpatului, martorilor și fără a cerceta probele, denotă faptul că instanța de apel a pronunțat o soluție care conține o eroare de drept, deoarece o motivare a soluției trebuie să rezulte și dintr-o administrare legală a probelor, în special atunci cînd se pronunță o nouă hotărîre după regula primei instanțe.

Instanța de apel nu a efectuat o verificare suplimentară și nemijlocită a ansamblului probator administrat în cauză, dar s-a limitat la reaprecierea probelor anexate.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 19 iunie 2012, a fost admis apelul procurorului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărîre, prin care A. Cîrlig a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Instanța de apel a constatat *în fapt* că, A. Cîrlig la 27.12.2009, ora 19⁰⁰, aflîndu-se în casa părții vătămate A. Sandu, amplasată pe adresa s. Chircăiești, r-nul Căușeni, unde împreună cu ultimul întrebuiința băuturi alcoolice, în urma unei certii, care s-a transformat în bătaie, aplicîndu-și lovituri reciproc cu mîinile peste cap, A. Sandu a căzut jos din pat, primind leziuni corporale în zona cutiei toracice în urma cărora ultimul a decedat.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a reținut, că prima instanță greșit a ajuns la concluzia că, A. Cîrlig a săvîrșit infracțiunea prevăzută de art. 149 alin. (1) Cod penal.

La fel, instanța de apel a menționat, că prima instanță cu certitudine a constatat și acest fapt a fost confirmat în ședința instanței de apel, că inculpatul A. Cîrlig, profitînd de vîrsta și starea de invaliditate a părții vătămate, a săvîrșit asupra acestuia vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, periculoasă pentru viață, care a provocat decesul victimei.

Acțiunile inculpatului demonstrează, că el a săvîrșit vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, profitînd de starea de neputință a victimei și prin urmare, analizînd în ședința de judecată probele acumulate, instanța de apel a considerat dovedită integral vina inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

7. Avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat, că la baza deciziei de condamnare au fost puse probe necercetate în ședința de judecată, încălcîndu-se prevederile art. 419 Cod de procedură penală, adică cauza nu a fost rejudecată potrivit regulilor generale.

8. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 29 ianuarie 2013 a fost admis recursul și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La adoptarea soluției date instanța de recurs a reținut:

În primul rînd, conform descriptivului deciziei atacate, instanța de apel, rejudecînd cauza potrivit regulilor generale și încadrînd acțiunile acestuia în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, nu a constatat fapta săvîrșită de inculpat în raport cu elementele constitutive ale acestei norme penale, cît și în raport cu circumstanțele indicate în rechizitoriu.

Instanța de apel nu a constatat modul săvîrșirii infracțiunii pentru care A. Cîrlig a fost condamnat, adică nu a indicat și stabilit acțiunile infracționale concrete efectuate de condamnat, mecanismul și legătura cauzală între aceste acțiuni și cauzarea părții vătămate a unor vătămări intenționate grave a integrității corporale, periculoase pentru viață, care au provocat decesul victimei.

Mai mult, instanța de apel și-a fondat concluziile doar pe fapta constatată de prima instanță, indicînd că în sarcina inculpatului s-a reținut că: „*Sandu Anatol a căzut jos din pat, obținînd leziuni corporale în zona cutiei toracice în urma cărora ultimul a decedat*”.

Însă, constatînd că victima: „*în urma căderii a obținut leziuni corporale în zona cutiei toracice, în rezultatul cărora a decedat*”, prima instanță a încadrat acțiunile inculpatului în prevederile art. 149 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de apel, fără a constata altă faptă, a reîncadrat aceleași evenimente în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, adică absolut neîntemeiat și divergent.

Circumstanțele specificate atestă faptul, că instanța de apel, în cadrul rejudecării cauzei potrivit regulilor generale, nu a soluționat aspectele de fapt și de drept ale învinuirii înaintate inculpatului în condițiile legii.

În al doilea rînd, în partea descriptivă a deciziei contestate este eronat indicat că: „*Prima instanță a constatat cu certitudine... că inculpatul, profitînd de*

vârsta și starea de invaliditate a părții vătămate, a săvârșit asupra acestuia vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, periculoasă pentru viață, care a provocat decesul victimei”.

Asemenea circumstanțe lipsesc în descriptivul sentinței, dat fiind că prima instanță a recalificat acțiunile inculpatului în baza art. 149 alin. (1) Cod penal și a dispus încetarea procesului penal.

În al treilea rînd, în procesul-verbal al ședinței de judecată (f.d. 238, vol. I), instanța de apel nu a consemnat probele de la filele dosarului 14, 70, volumul I, și „materialele cauzei penale”, la care se referă în descriptivul deciziei sale, pe care își întemeiază soluția adoptată și nu a analizat și apreciat fiecare probă separat, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Deci, în viziunea instanței de recurs, instanța de apel nu a asigurat accesul părților în egală măsură la verificarea tuturor probelor în conformitate cu principiul contradictorialității în procesul penal, și-a întemeiat concluziile sale pe probele cercetate de către prima instanță dar fără a le verifica în ședința de judecată, acestea nefiind reflectate în procesul-verbal al ședinței de judecată.

În al patrulea rînd, recurentul a invocat în recursul ordinar că: „*inculpatul a fost pus sub învinuire peste termenul de 3 luni, la 05 august 2010 (f.d.102, vol. I), procurorul încălcînd astfel prevederile art. art. 63, 230, 287 Cod de procedură penală, fără a emite ordonanțe de scoatere de sub urmărire penală și de reluare a urmăririi penale și fără a efectua careva acțiuni de urmărire penală pentru acumularea probelor privind vinovăția lui, și nelegal i-a înaintat învinuirea*”.

Însă, potrivit procesului-verbal din 05 august 2010, de prezentare învinuitului și apărătorului său a materialelor de urmărire penală, după ce au luat cunoștință cu materialele urmăririi penale, ultimii nu au invocat încălcarea prevederilor art. art. 63, 230, 287 Cod de procedură penală (f.d. 108, 109, vol. I).

Prin urmare, instanța de recurs a conchis, că recursul este neîntemeiat în partea nominalizată, deoarece avocatul și inculpatul nu au abordat nulitatea actelor procedurale, presupuse a fi viciate juridic, în termenul prevăzut de lege, adică la terminarea urmăririi penale, ei au pierdut dreptul să conteste aceste acte ulterior, adică în instanțele de judecată, prezumîndu-se că inculpatul și apărătorul său au acceptat modul în care s-a desfășurat respectivul proces penal, iar instanța de apel, potrivit art. 251 Cod de procedură penală, nu a avut temei și suport legal pentru a invoca din oficiu chestiunile abordate.

Circumstanțele expuse denotă, în mod lucid că, instanța de apel nu a judecat apelul procurorului în condițiile legii, deoarece a adoptat o hotărîre, care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 27 iunie 2013, a fost admis apelul procurorului, casată parțial sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care A. Cîrlig a fost condamnat în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, la 3 ani închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, pedeapsa închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a reținut, că prima instanță, la adoptarea sentinței, corect a constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, stabilind, că A. Cîrlig, la 27.12.2009, aproximativ la ora 19⁰⁰, a venit în ospeție la

vecinul său, A. Sandu, locuitor al s. Chircăiești, r-nul Căușeni, avînd cu sine o sticlă cu vin, unde împreună cu A. Grecu și I. Untu, au servit vin.

Între A. Cîrlig și A. Sandu, care erau în stare de ebrietate alcoolică, s-a iscat o ceartă, care s-a soldat cu bătaie.

Ulterior, aplicîndu-și lovituri reciproc cu pumnii peste față, A. Sandu, care nu avea un picior, a căzut jos de pe pat și în urma căderii a primit leziuni corporale în zona cutiei toracice, în rezultatul cărora a decedat.

Concluzia menționată mai sus reieșind din probele administrate legal în cadrul ședințelor primei instanțe, instanței de apel și anume: declarațiile inculpatului A. Cîrlig; martorilor A. Grecu, I. Untu; raportul de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010 (f.d.70-71, vol. I); raportul de examinare medico-legală nr. 499 din 29.12.2009 (f.d. 32, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului (f.d.6, vol. I).

Astfel, instanța de apel, reieșind din declarațiile martorilor oculari, care nu comunică despre faptul, că anume A. Cîrlig i-a cauzat leziunile corporale date, iar raportul de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010 nu constată cu certitudine modalitatea de formare a leziunilor corporale descrise, a considerat, că vinovăția lui A. Cîrlig în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal nu a fost dovedită, deoarece probe, ce ar confirma cu certitudine existența în acțiunile inculpatului a intenției de vătămare gravă a integrității corporale ale lui A. Sandu nu au fost prezentate.

Totodată, instanța de apel a conchis că, prima instanță corect a ajuns la concluzia despre vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 149 alin. (1) Cod penal - lipsirea de viață din imprudență, deoarece, aplicîndu-i lovituri, A. Cîrlig putea și trebuia să prevadă căderea lui A. Sandu la un nivel mai jos din poziția în care se afla și urmarea unor consecințe nefavorabile pentru ultimul, în circumstanțe cînd lui A. Sandu, îi lipsește un picior, era în stare de ebrietate, fiind în imposibilitate de a-și menține echilibrul.

La fel, instanța de apel a constatat, că prima instanță greșit a aplicat prevederile art. 109 alin. (1) Cod penal, dispunînd încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea inculpatului cu succesul părții vătămate E. Sandu, care a solicitat încetarea procesului penal, motivînd prin faptul, că inculpatul a restituit dauna, nu are careva pretenții de ordin material și moral față de acesta, s-a împăcat cu inculpatul.

Instanța de apel a menționat, că prima instanță nu a ținut cont de faptul, că împăcarea părților este personală, și ca urmare, de acest drept nu poate dispune succesul părții vătămate.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75-77 Cod penal, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, de persoana inculpatului, căința sinceră, prezența copiilor minori în familia inculpatului, săvîrșirea infracțiunii în stare de ebrietate, provocarea prin infracțiune a unor urmări grave, recuperarea prejudiciului material, caracteristica pozitivă la locul de trai, condamnarea anterioară a inculpatului pentru infracțiuni similare.

10. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel solicitînd casarea

acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului procurorul a invocat, că instanțele de judecată, nemotivat au admis versiunea expusă de către inculpatul A. Cîrlig și au respins învinuirea adusă ultimului, prin aprecierea critică a învinuirii formulate și a probelor administrate de către acuzare, și anume aprecierea greșită a următoarelor probe: raportul de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010 (f.d. 70, vol. I); raportul de examinare medico-legală nr. 248 (f.d. 11, vol. I); procesul verbal de cercetare la fața locului din 28.12.2009 (f.d. 6, vol. I).

De asemenea, recurentul a invocat că instanța de apel nu a dat apreciere corectă procesului-verbal menționat mai sus în coraport cu procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 02.02.2010 (f.d. 61, vol. I) anume referitor la masa la care face referire inculpatul, că partea vătămată la cădere s-a lovit de acea masă.

Versiunea dată de inculpat, era diferită după combaterea acesteia de către acuzare, inculpatul pînă la urmă nefiind sigur că victima s-a lovit cu capul sau cu coastele de acea masă, ultimul își schimba versiunile înaintate după fiecare proces de judecată, încercînd să combată fiecare argument al acuzării.

Prima instanță și instanța de apel, la baza hotărîrilor neîntemeiat au pus declarațiile martorului A. Grecu date în cadrul cercetării judecătorești (f.d.135, vol. I), fără a da o careva apreciere din punct de vedere al veridicității acestora în raport cu cele date în cadrul urmăririi penale la 20.01.2010 (f.d.43, vol. I) și cu cele depuse la 28.12.2009 (f.d.18, vol. I), unde se constată divergențe esențiale între acestea.

La fel, procurorul a invocat, că prima instanță și instanța de apel greșit au ignorat declarațiile martorului I. Untu și E. Sandu prin care se confirmă că inculpatul a bătut partea vătămată și a lovit-o pe I. Untu peste față.

În opinia recurentului, prima instanță și instanța de apel urmau să atragă atenția și la explicația inițială depusă de către inculpatul A. Cîrlig (f.d. 14, vol.I) în care dînsul recunoaște că i-a aplicat multiple lovituri lui A. Sandu, iar cînd acesta a căzut jos, îl lovea cu piciorul unde nimerea.

10.1. Avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, la fel a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia cu menținerea sentinței, fără modificări.

În motivarea recursului apărarea a invocat, că concluzia instanței de apel referitor la împăcarea părților prin prisma art. 109 Cod penal, fiind eronată și contrară prevederilor art. 81 alin. (1) Cod de procedură penală, coroborat cu art. 60 alin. (1) pct. 13) Cod de procedură penală.

Astfel, infracțiunea pentru care a fost condamnat A. Cîrlig face parte conform art. 16 alin. (2) Cod penal, din categoria infracțiunilor mai puțin grave, prin urmare, succesul părții vătămate E. Sandu dispune de drepturile și obligațiile prevăzute de art. 60 Cod de procedură penală, inclusiv și de dreptul de a se împăca cu inculpatul A. Cîrlig.

11. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25 martie 2014, a fost respins ca inadmisibil recursul apărării și admis recursul

procurorului, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău.

La adoptarea soluției date, instanța de recurs a reținut:

Referitor la recursul ordinar declarat de procuror, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, a susținut o poziție eronată a primei instanțe în ce privește înțelesul noțiunii „lipsirea de viață din imprudență”, acceptând niște concluzii eronate cu privire la conținutul declarațiilor inculpatului și a rapoartelor de expertiză efectuate.

În cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia precum că prima instanță corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, ea urma să dezvăluie această concluzie expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza sentinței, fapt ce pe caz nu a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere prematură și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale.

Astfel, instanțele de fond practic motivează recalificarea acțiunilor lui A. Cîrlig prin lipsa în acțiunile dînsului a intenției de a cauza leziuni corporale lui A. Sandu, fapte care nu corespund circumstanțelor infracțiunii săvîrșite.

Instanța de apel, în soluția adoptată, făcînd referire numai la înscrisurile cum ar fi raportul de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010 (f.d. 70, vol. I) prin care nu se constată cu certitudine modalitatea de formare a leziunilor corporale descrise, însă nu a argumentat această opinie, indicînd doar că nu și-a găsit confirmare prin probele administrate, ceea ce în opinia instanței de recurs este o concluzie prematură, neargumentată, formulată la general.

Astfel, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010 (f.d. 70, vol. I) și celui de examinare medico-legală nr. 248 (f.d.11, vol. I) la A. Sandu s-au depistat o multitudine de leziuni corporale după cum urmează: trauma cutiei toracice cu fractura corpului stern și a vertebrelor 2-6 pe stînga și dreapta, contuzie a inimii cu hemoragie în peretele de înaintea de pericard și puncte mici de hemoragie în miocard, contuzia plămînilor cu hemoragie în pleura pulmonară, leziuni ce se califică ca grave, periculoase pentru viață și care au dus la decesul ultimului.

Prin urmare, se constată că leziunile corporale sunt în legătură directă cu decesul lui A. Sandu, iar analizînd multitudinea acestor leziuni corporale se exclude că acestea puteau fi formate doar de la 2-3 lovituri peste față și „*de la căderea peste acea masă din casă*” conform versiunii inculpatului A. Cîrlig, ceea ce pune la îndoială această poziție, și versiunea inculpatului precum că „... *în timpul certii pătimitul, fiind numai cu un picior, și aflîndu-se pe pat, a căzut de pe el cu fața în jos, s-a lovit de masa de lîngă pat, unde s-a spart vesela,... de pe pat el a căzut cu spatele la mine și eu fiind enervat i-am aplicat două lovituri cu piciorul, probabil în partea mușchiului de la picior...*” (f.d.30, 62, vol. I).

În acest context, instanța de recurs a menționat, că instanța de apel nu a luat în considerație și nu s-a expus asupra raportului de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010 (f.d. 70, vol. I) prin care s-a constatat că în partea picioarelor lui A. Sandu, nu au fost depistate careva leziuni, precum și asupra

raportului de expertiză medico-legală nr. 215 „D” din 27.07.2010 (f.d.94-96, vol. I).

De asemenea, instanța de recurs a constatat că instanța de apel a dispus condamnarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 149 alin. (1) Cod penal, apreciind greșit și procesul-verbal de cercetare la fața locului din 28.12.2009 (f.d. 6, vol. I), din care rezultă, că la domiciliul lui A. Sandu amplasat pe adresa s. Chircăiești, r-nul Căușeni, a fost depistat cadavrul acestuia, vizual cu moarte violentă, pe pereții odăii s-au depistat pete asemănătoare cu sângele, iar studiul planșei fotografice, anexă a procesului-verbal de cercetare la fața locului dovedește că aceste pete au formă de picătură și sunt formate de jos în sus, ceea ce dovedește că puteau fi formate doar ca urmare a loviturilor aplicate în regiunea de jos a odăii, prin urmare afirmațiile inculpatului precum că a aplicat doar 2-3 lovituri în opinia instanței de recurs fiind combătute, la fel ca și versiunea inculpatului, că aceste pete brune, asemănătoarele cu sângele au fost lăsate de către victima A. Sandu care s-a sprijinit cu mâna de perete, acestea fiind aplicate sub formă de stropi.

În același context, instanța de recurs a menționat, că instanța de apel greșit a apreciat procesul-verbal menționat mai sus în coraport cu procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii (f.d. 61, vol. I), referitor la masa la care face referire inculpatul, că partea vătămata la cădere s-a lovit de acea masă, deoarece fiind audiați martorii I. Untu, A. Grecu (f.d. 50, 51, vol. II) aceștia au declarat că:

- martora I. Untu „...în cameră ardea o candelă care era pe masă....., măsuța era lângă sobă, mai departe, era o masă micuță, scîndurile erau mici undeva de 40-50 cm, măsuța era șubredă..., am venit dimineața aproximativ la ora 08⁰⁰, era murdar ..., candela era stinsă și era pe masă, iar masa era întregă, la poliție tot așa am declarat...”;

- martorul A. Grecu: „...candela era pe măsuța lângă sobă..., A. Sandu avea undeva 75 kg....”.

Instanța de recurs a mai conchis, că inculpatul fiind audiat repetat în cadrul apelului a declarat că „... el era pe pat, dar eu stăteam pe scaun, el a dorit să se țină de perete, dar a căzut jos pe niște cratițe...”, neinvocînd nimic despre masă.

Mai mult, instanțele de fond referindu-se la declarațiile martorului A. Grecu date în cadrul ședinței de judecată (f.d.135. vol. I), fără a da o careva apreciere din punct de vedere al veridicității acestora în raport cu cele date în cadrul urmăririi penale la 20.01.2010 (f.d.43, vol. I) și cu cele depuse la 28.12.2009 (f.d.18, vol. I), unde se constată divergențe esențiale între acestea, nu au înlăturat aceste divergențe, fiind astfel ignorate explicațiile inculpatului A. Cîrlig din 28.12.2009 (f.d.14 verso, vol. I), declarațiile martorului L. Eni și succesoriului părții vătămate E. Sandu.

Reieșind din situația descrisă mai sus, instanța de recurs a reiterat, că deși în cadrul examinării apelului instanța a audiat suplimentar inculpatul, martorii L. Eni, A. Grecu, I. Untu așa și nu a înlăturat divergențele existente în propriile declarații, declarațiile lor raportate la declarațiile inculpatului și concluziile rapoartelor de expertiză.

Din aceste perspective, raportat la speța dedusă judecării, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel urma să cerceteze minuțios cauza și să se expună amănunțit asupra fiecărui argument invocat în apel de către procuror, printre care aprecierea eronată a declarațiilor inculpatului cu privire la aplicarea loviturilor de către acesta victimei și aprecierea eronată a rapoartelor de expertiză menționate mai sus.

În opinia instanței de recurs, după cum deja s-a menționat mai sus, deși au fost cercetate probele pe cauză, nu au fost înlăturate divergențele existente între declarațiile inculpatului, martorilor și concluziile experților, nu s-a regăsit răspuns la un șir de întrebări formulate în apelul acuzatorului și anume:

- dacă leziunile depistate la victimă, conform expertizelor efectuate, puteau fi produse în urma loviturii ultimului de masă, cratițe, podea etc. (*versiuni înaintate de către inculpat la diferite etape ale derulării procesului și nereflectate în actele de expertiză*);

- puteau sau nu, din descrierile făcute de martori, apărea leziunile corporale respective la lovirea de masa descrisă amănunțit și ținând cont de constituția victimei fără a fi deteriorată masa și fără a fi schimbată poziția lucrurilor (*candela de pe masă, lipsa pretinsei vesele stricate etc.*)

- în urma căror acțiuni din partea inculpatului și a victimei a apărut sângele pe pereți, anume la nivelul de jos al pereților, și sub formă de stropi, dar nu pete sau ștersături specifice sprijinirii de perete, etc.

- ținând cont de concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010, la A. Sandu s-au depistat o multitudine de leziuni corporale.

Astfel, modalitatea de motivare a soluției denotă, că instanța de apel nu a apreciat probele sus-menționate în ansamblu, din punct de vedere al pertinentei, utilității, coroborării acestora, apreciind eronat o parte din probele prezentate de părți.

Cu referire la recursul declarat de avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpatului Andrei Cîrlig, din considerentele expuse supra, ce rezultă din admiterea recursului procurorului, instanța de recurs a ajuns la concluzia de a respinge ca inadmisibil recursul declarat de avocat în numele inculpatului.

12. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2015, a fost admis apelul procurorului, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Andrei Cîrlig a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal (red. 2008), la 8 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat în fapt că, A. Cîrlig, la 27.12.2009, aproximativ la ora 19⁰⁰, aflîndu-se la domiciliul consăteanului și vecinului său A. Sandu amplasat pe adresa s. Chircăiești, r-nul Căușeni, unde consuma băuturi alcoolice împreună cu cet. A. Grecu și I. Untu, în urma unui conflict iscat între A. Cîrlig și A. Sandu, A. Cîrlig avînd intenția de a-l maltrata pe A. Sandu, fiind în stare de ebrietate, urmărind scopul vătămării grave a sănătății, l-a maltratat cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului pe A. Sandu, cauzîndu-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din

03.03.2010, vătămări corporale grave, și care la 28.12.2009 aproximativ la ora 01⁰⁰, în rezultatul maltratărilor a decedat.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate A. Cîrlig a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal, vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, periculoasă pentru viață, care a provocat decesul victimei.

Așadar, instanța de apel a stabilit, că vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate se confirmă prin următoarele probe: declarațiile martorilor A. Grecu din cadrul urmăririi penale (f.d. 43-46, vol. I), I. Untu din cadrul ședinței primei instanțe (f.d. 137, 138, vol. I), L. Eni din cadrul ședinței primei instanțe (f.d. 139, vol. I), Iu. Caraman din cadrul ședinței primei instanțe (f.d. 125, vol. I); succesorului părții vătămate E. Sandu din cadrul ședinței primei instanțe (f.d. 134, vol. I).

La acest compartiment, instanța de apel a enunțat, că deși declarațiile martorilor I. Untu, L. Eni, Iu. Caraman și E. Sandu nu indică direct la inculpatul A. Cîrlig că l-ar fi maltratat cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului pe A. Sandu, ele direct confirmă declarațiile martorului A. Grecu date în cadrul urmăririi penale, mai mult, aceste declarații coroborează și cu alte probe care confirmă vinovăția inculpatului A. Cîrlig de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, și anume: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 28.12.2009 și planșa foto (f.d. 6-9, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010 (f.d. 70-71, vol. I); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului și planșa foto din 02.02.2010 (f.d. 61-65, vol. I); raportul de examinare medico-legală nr. 499 din 29.12.2009 (f.d. 32, vol. I).

Avînd în vedere probatoriul descris supra, instanța de apel cu referire la declarațiile inculpatului A. Cîrlig (f.d. 133, vol. I) a menționat, că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, nu echivalează cu achitarea acestuia sau cu încadrarea acțiunilor acestuia în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, mai mult, nerecunoașterea de către inculpat a săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, instanța de apel a considerat-o drept o metodă de apărare.

În continuare, instanța de apel a relevat, că prima instanță incorect a apreciat forma vinovăției inculpatului A. Cîrlig, că dînsul a acționat, față de provocarea vătămarilor corporale cu intenție, iar față de consecințele mai grave, - decesul lui A. Sandu, din imprudență, și greșit a calificat acțiunile ultimului în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, în coraport cu modul în care a acționat ultimul și anume: aplicîndu-i lui A. Sandu multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010, potrivit căruia decesul victimei A. Sandu a survenit în rezultatul vătămarilor corporale grave, sub formă de traumă provocată de un obiect bont a cutiei toracice, cu fracturarea osului stern și a coastelor 2-6 pe stînga și dreapta, contuzie a inimii cu hemoragie în peretele de înaintea de pericard și puncte mici de hemoragie în miocard, la fel contuzie a plămînilor cu hemoragie în pleura pulmonară, leziuni corporale, soldate cu decesul victimei.

Astfel, instanța de apel a conchis că în asemenea circumstanțe fapta inculpatului A. Sandu, nu poate fi apreciată ca lipsirea de viață din imprudență, deoarece inculpatul A. Cîrlig urma să prevadă consecințele acțiunilor sale.

Totodată, instanța de apel a admis faptul, că inculpatul A. Cîrlig nu a dorit să-i provoace decesul lui A. Sandu, însă și în cazul respectiv nu persistă imprudență, în ce privește cauzarea vătămarilor grave a integrității corporale, deoarece inculpatul A. Cîrlig a săvârșit infracțiunea cu intenție indirectă: ce a stat la baza acțiunii inițiale, adică dînsul a înțeles caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, și anume aplicînd lui A. Sandu multiple lovituri cu pumnii și picioarele pe diferite părți ale corpului, a prevăzut caracterul, survenirea consecințelor prejudiciabile, adică vătămarea intenționată gravă a sănătății lui A. Sandu, și chiar dacă n-a dorit survenirea acestor consecințe, le-a admis în mod conștient.

De asemenea, instanța de apel a constatat, că prima instanță a dispus condamnarea inculpatului pentru săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 149 alin. (1) Cod penal, apreciind eronat și procesul - verbal de cercetare la fața locului din 28.12.2009 (f. d. 6, vol. I), din care rezultă că *la domiciliul lui A. Sandu a fost depistat cadavrul acestuia, vizual cu moarte violentă, pe pereții odăii s-au depistat o mulțime de pete asemănătoare cu sîngele*, iar studiul planșei fotografice, anexă a procesului - verbal de cercetare la fața locului, dovedește că aceste pete au formă de picătură și sunt formate de jos în sus, ceea ce dovedește că puteau fi formate doar ca urmare a loviturilor aplicate în regiunea de jos a odăii, prin urmare cele expuse de inculpat *că a aplicat doar 2-3 lovituri se combat, precum se combate și versiunea inculpatului A. Cîrlig, că aceste pete brune, asemănătoare cu sîngele au fost lăsate de către victima A. Sandu care s-a sprijinit cu mîna de perete, acestea fiind aplicate sub formă de stropi.*

Astfel, cu certitudine s-a stabilit faptul că decesul victimei, a survenit ca urmare a loviturilor aplicate de inculpatul A. Cîrlig și se află în legătură cauzală cu acțiunea intenționată inițială de lovire din partea inculpatului A. Cîrlig.

În asemenea împrejurări, instanța de apel a considerat starea de fapt stabilită precum și a demonstrat faptul că inculpatul a săvîrșit intenționat fapta social periculoasă, atît sub aspectul elementului material al laturii obiective, cît și al laturii subiective, care în speță îmbracă forma intenției directe (*infractorul își dădea seama că a săvîrșit o infracțiune în prezența victimei care percepea caracterul acțiunilor lui, dar a ignorat această circumstanță*), și instanța de apel a încadrat acțiunile lui A. Cîrlig în baza art. 151 alin. (4) Cod penal (red. 2008) - *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, periculoasă pentru viață, care a provocat decesul victimei.*

La o așa concluzie instanța de apel a ajuns făcînd trimitere la prevederile art. art. 8, 10 Cod penal.

Prin urmare, avînd în vedere că Legea nr. 252 din 08.11.2012 nu conține careva prevederi, *care ar înlătura caracterul infracțional al faptei, care ar ușura pedeapsa ori în alt mod ar ameliora situația persoanei care a comis infracțiunea*, aceasta nu are efect retroactiv în speța dată, și acțiunile subiectului infracțiunii *care cad sub incidența legii în cauză, urmează a fi calificate, potrivit prevederilor art. 8 Cod penal, în baza legii penale în vigoare la dată săvîrșirii infracțiunii.*

Mai mult, instanța de apel a conchis, că prima instanță eronat a încetat procesul penal din motivul împăcării părților și nu a ținut cont de faptul că potrivit prevederilor art. 109 alin. (2) Cod penal, împăcarea este personală și ca urmare, de acest drept nu poate să dispună succesorul părții vătămate.

La individualizarea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de circumstanțele reale și personale, cum ar fi: caracterul, gradul prejudiciabil și de pericol social al infracțiunii săvârșite, că a fost săvârșită cu intenție, conform art. 16 Cod penal, se referă la categoria infracțiunilor deosebit de grave, de personalitatea inculpatului, care este fără antecedente penale, careva circumstanțe atenuate sau agravante în speță nu au fost reținute.

13. Avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În susținerea cerințelor sale, apărarea a invocat, dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor și cu recalificarea acțiunilor inculpatului din prevederile art. 149 alin. (1) Cod penal în art. 151 alin. (4) Cod penal.

În acest context, apărarea a invocat, că instanța de apel și-a bazat soluția pe declarațiile martorilor A. Grecu și I. Untu, care infirmă versiunea de cauzare a vătămărilor grave din partea inculpatului în privința victimei A. Sandu, iar raportul de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010, pe care l-a folosit instanța de apel în calitate de probă decisivă, nu confirmă vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, deoarece acesta nu constată modalitatea de formare a leziunilor corporale descrise la victimă, or, nu este exclus că ele puteau să se formeze de la căderea corpului propriu a victimei, mai mult, raportul de examinare medico-legală nr. 449 din 29.12.2009, potrivit căruia la A. Cîrlig au fost depistate leziuni corporale în regiunea feței, confirmă faptul că inculpatul și victima își cauzau lovituri reciproce.

13.1. La fel, recurentul a considerat încetarea de către prima instanță a procesului penal în legătură cu împăcarea părților prin prisma prevederilor art. 109 Cod penal, întemeiată și legală, iar concluzia instanței de apel în acest sens este lipsită de suport probant, venind în contradicție cu prevederile art. 81 alin. (1) Cod de procedură penală, coroborat cu art. 60 alin. (1) pct. 13) Cod de procedură penală.

Astfel, infracțiunea pentru care corect a fost condamnat A. Cîrlig de către prima instanță face parte conform art. 16 alin. (2) Cod penal, din categoria celor mai puțin grave, prin urmare, succesul părții vătămate E. Sandu dispune de drepturile și obligațiile prevăzute de art. 60 Cod de procedură penală, inclusiv și de dreptul de a se împăca cu inculpatul A. Cîrlig.

13.2. Totodată, apărarea făcând trimitere la prevederile art. art. 95 alin. (1), 251 alin. (1) Cod de procedură penală, a considerat că la baza deciziei de condamnare de către instanța de apel au fost puse următoarele probe inadmisibile cum sunt: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 28.12.2009 (f.d. 6-7, vol. I), deoarece este contrar prevederilor art. art. 118, 260 alin. (4) Cod de procedură penală; raportul de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010 (f.d. 70, vol. I), deoarece acest raport a fost întocmit în limba rusă contrar prevederilor art. art. 16, 85 Cod de procedură penală; ordonanța de punere sub învinuire din 05 august 2010 (f.d. 102, vol. I) este lovită de nulitate deoarece este contrară prevederilor art. art. 63, 230, 287 Cod de procedură penală (*prin*

ordonanța din 28.12.2009 (f.d. 26) A. Cîrlig a fost recunoscut în calitate de bănuț).

14. Asupra recursului declarat de apărare a depus referință procurorul, solicitînd respingerea acestuia, deoarece aprecierea probelor criticată de recurent, ține de starea de fapt a cauzei, stabilirea căreia este de competența instanțelor de fond și respectiv un asemenea temei nu este prevăzut de lege pentru judecarea cauzei în ordine de recurs.

15. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din textul recursului declarat, se constată că recurentul invocă drept temei prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, iar potrivit acestor norme hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara o eroare de drept, comisă de aceasta, atunci cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Din analiza minuțioasă a deciziei instanței de apel, Colegiul penal constată că temeiurile invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței unei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

În cauza deferită judecării, este important să se țină seama de fapta săvîrșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanțele judecătorești și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Revenind la textul recursului, se conchide că, în esență, apărarea își focusează tactica apărării privitor la săvîrșirea de către inculpat a infracțiunii de lipsire de viață din imprudență, nu de vătămare intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care a provocat decesul victimei, or, în viziunea recurentului probele administrate în cauză cum ar fi: declarațiile martorilor A. Grecu, I. Untu, L. Eni precum și rapoartele de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010 și nr. 449 din 29.12.2009 confirmă că nu se constată prezența laturii subiective și obiective a infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Avînd în vedere argumentele enunțate de apărare la pct. **13.** al prezentei decizii, și, verificînd materialele dosarului în raport cu cererea de recurs, Colegiul

penal conchide, că acestea sunt vădit neîntemeiate reieșind din următoarele considerente.

În primul rând, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, asta fiind atributul exclusiv al primei instanțe și al instanței de apel.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Deci, în continuare, Colegiul penal nu se va expune asupra celor invocate referitor la greșita reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpatul A. Cîrlig.

În opinia Colegiului penal, critica recurentului referitor la încadrarea juridică greșită a acțiunilor inculpatului în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, întrucât s-a făcut o apreciere greșită a probelor, nu este relevantă în cazul supus examinării, din motiv că, chiar dacă instanța de apel, care și-a motivat soluția avînd în vedere calificarea solicitată inițial de apelanți sub aspectul art. 149 alin. (1) Cod penal, aceasta a făcut o analiză completă și obiectivă a tuturor probelor administrate, stabilind corect vinovăția inculpatului de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Din textul deciziei recurate, se constată că instanța de apel a cercetat toate probele prezentate și le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității acestora și care, în ansamblul lor, au confirmat vinovăția inculpatului A. Cîrlig, de săvîrșirea infracțiunii de vătămare intenționată gravă a integrității corporale, care a provocat decesul victimei.

Astfel, instanța de apel corect a pus la baza condamnării lui A. Cîrlig următoarele probe: declarațiile martorilor A. Grecu din cadrul urmăririi penale (f.d. 43-46, vol. I), I. Untu din cadrul ședinței primei instanțe (f.d. 137, 138, vol. I), L. Eni din cadrul ședinței primei instanțe (f.d. 139, vol. I), I. Caraman din cadrul ședinței primei instanțe (f.d. 125, vol. I); succesului părții vătămate E. Sandu din cadrul ședinței primei instanțe (f.d. 134, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 28.12.2009 și planșa foto (f.d. 6-9, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010 (f.d. 70-71, vol. I); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului și planșa foto (f.d. 61-65, vol. I).

În atare circumstanțe Colegiul penal, apreciază ca fiind corectă situația de fapt, stabilită de către instanța de apel, iar conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textul hotărîrii recurate și temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe, instanța de recurs nu a stabilit.

De asemenea, Colegiul penal constată că, instanța de apel, invocînd corect comentariile din literatura juridică de specialitate, la analiza elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, întemeiat a

ajuns la concluzia că, prima instanță la delimitarea infracțiunii de omor, în special, de lipsire de viață din imprudență (*art. 149 Cod penal*), de vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care a provocat decesul victimei (*art. 151 alin. (4) Cod penal*) nu a luat în considerație că la lipsirea de viață din imprudență nu se are în vedere un act de violență, dar o conduită greșită a făptuitorului într-o situație periculoasă, susceptibilă să producă lipsirea de viață din imprudență, care se comite în mod frecvent prin inacțiune, atunci când făptuitorul omite să facă ceea ce este obligat potrivit legii, altor reglementări sau împrejurări, pentru a nu cauza moartea unei persoane.

Pentru a verifica temeinicia afirmațiilor făptuitorului că a lipsit de viață persoana din neglijență, că a acționat fără intenție, aceste afirmații trebuie confruntate cu datele ce caracterizează: acțiunea (*inacțiunea*) în momentul infracțiunii; ambianța în care a fost săvârșită infracțiunea; relațiile făptuitorului cu victima; conduita făptuitorului după lipsirea victimei de viață etc.

Structural, infracțiunea de vătămare intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care a provocat decesul victimei (*art. 151 alin. (4) Cod penal*), cuprinde vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății (*urmările prejudiciabile primare*), care, la rândul său, a implicat producerea unor urmări prejudiciabile și mai grave - decesul victimei (*urmările prejudiciabile secundare*) sau conform art. 19 Cod penal este o infracțiune cu două forme de vinovăție.

În cazul dat, decesul victimei trebuie să se găsească într-o legătură de cauzalitate directă cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, mai mult, această legătură de cauzalitate trebuie să fie cuprinsă de vinovăția făptuitorului.

În planul laturii subiective, fapta prevăzută la art. 151 alin. (4) Cod penal se caracterizează prin intenție față de urmările prejudiciabile primare și prin imprudență față de urmările prejudiciabile secundare.

În virtutea considerentelor expuse, constatând că, în cauză, există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel cu privire la inculpatul A. Cîrlig, nefiind identificată de instanța de recurs careva probă a cărei existență sau inexistență să fi fost în mod eronat afirmată de instanța de apel sau al cărei conținut să fi fost redat contrar a ceea ce este evident și fără posibilitate de controversă, Colegiul penal consideră că nu este incident cazul de casare prevăzut de dispoziția art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, apreciind ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub aceste aspecte de către avocatul VI. Cevdari în numele inculpatului A. Cîrlig.

15.1. Din conținutul recursului, Colegiul penal observă că recurentul critică decizia instanței de apel și sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de apel, în cazul în care aplicarea pedepsei a fost înlăturată de împăcarea părților în cazul prevăzut de lege.

Însă, la acest compartiment argumentele invocate de recurent nu și-au găsit confirmare în cadrul judecării cauzei, fiindcă critica recurentului în partea neaplicării de către instanța de apel a art. 109 Cod penal, este neîntemeiată, deoarece prima instanță greșit a încetat procesul penal din motivul împăcării părților și nu a ținut cont de faptul că potrivit prevederilor art. 109 alin. (2) Cod

penal, împăcarea este personală și ca urmare, de acest drept nu poate să dispună succesorul părții vătămate.

15.2. Distinct de considerentele relatate, Colegiul penal referitor la alegațiile recurentului specificate la pct. **13.2.** al prezentei decizii, reiterează concluziile expuse în decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 29.01.2013, care s-a expus deja pe marginea acestor argumente detaliat, și anume: *că potrivit procesului-verbal din 05 august 2010, de prezentare învinuitului și apărătorului său a materialelor de urmărire penală, după luarea cunoștinței cu materialele urmăririi penale, ultimii nu au invocat încălcarea prevederilor art. art. 63, 230 și 287 Cod de procedură penală (f.d. 108, 109, vol. I).*

Prin urmare, recursul este neîntemeiat în partea nominalizată (*inclusiv și în partea încălcării de către organul de urmărire penală a prevederilor art. art. 118, 260 alin. (4) Cod de procedură penală, care se exprimă prin nesemnarea de către ofițerul de urmărire penală N. Tudorean a procesului-verbal de cercetare la fața locului din 28.12.2009 (f.d. 6-7, vol. I) și întocmirea raportului de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 03.03.2010 în limba rusă, pe care inculpatul nu o cunoaște*), deoarece avocatul și inculpatul nu au abordat nulitatea actelor procedurale, presupuse a fi viciate juridic, în termenul prevăzut de lege, adică la terminarea urmăririi penale, ei au pierdut dreptul să conteste aceste acte ulterior, adică în instanțele de judecată, prezumându-se că inculpatul și apărătorul său au acceptat modul în care s-a desfășurat respectivul proces penal, iar instanța de apel, potrivit art. 251 Cod de procedură penală, nu a avut temei și suport legal pentru a invoca din oficiu chestiunile abordate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursul ordinar, declarat de avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpatului Andrei Cîrlig, se declară inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

16. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Cîrlig Andrei Alexei**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 decembrie 2015.

Președinte

Petru Moraru

Judecătorii

Iuliana Oprea

Maria Ghervas